

„God dag, mand!“ „Økseskaft.“

Der var en gang en færgemand, som var saa dumhørt at han hverken kunde høre eller samle det nogen sa til ham. Han havde en kjærring og to sønner og en datter, og de brydte sig ikke om manden, men leved lystig og vel, saa længe der var noget at leve af, og siden tog de paa borg hos gjæstgiveren og holdt bedt lag og kastud hver dag.

Da ingen vilde borge dem længer, skulde lensmanden komme og pante for det de havde borget og ødt bort; saa reiste kjærringen og børnene til skyldfolkene hendes og lod den tunghørte mand blive igjen alene og tage mod lensmanden og lensmandsdrengen.

Manden gik der og stulled og stelte, og undredes paa hvad lensmanden vilde spørge efter, og hvad han skulde sige naar han kom.

»Jeg kan tage mig til at emne til noget,» sa han ved sig selv, saa spør han mig om det. Jeg faar give mig til at telje paa et økseskaft.

Saa spør han mig hvad det skal blive; saa siger jeg:

»Økseskaft.»

Saa spør han mig hvor langt det skal være; saa siger jeg:

»Op under denne kvisten.»

Saa spør han hvor færgen er henne; saa siger jeg:

TK

»God dag, mand!» »Økseskaft.»

»Jeg skulde tjærebre hende; nu ligger hun paa stranden og er sprukket i begge ender.»

Saa spør han: »Hvor er den graa mærren din henne?»
Saa siger jeg: »Hun staar paa stalden føldiger.»

Saa spør han: »Hvor er fæet og sommerfjøset dit henne?»
Saa siger jeg:

»Det er ikke langt unda; naar du kommer op af bakken, saa er du der straks.»

Dette syntes han var godt og vel overlagt.

Da det led om en stund, kom lensmanden; han var sikker nok, men drengen hans havde gaat en anden vei om gjæstgiveren, og der sad han nok og drak endda. »God dag, mand!» sa han.

»Økseskaft,» sa færgemanden.

»Jasaa — —» sa lensmanden. »Hvor langt er det til gjæstgiveren?» spurte han.

»Op under denne kvisten,» sa manden og pegte et stykke op paa økseskaft-emnet.

Lensmanden risted paa hodet og glante stort paa ham.

»Hvor er kjærringen din, mand?» sa han.

»Jeg skulde til at tjærebre hende,» sa færgemanden, »for hun ligger paa stranden og er sprukket i begge ender.»

»Hvor er datter din?»

»Aa hun staar paa stalden og er føldiger,» sa manden; han syntes han svarte baade godt og vel for sig.

»Aa reis du til —, din tull du er!» sa lensmanden.

»Ja, det er ikke langt unda; naar du kommer op af bakken, saa er du der straks,» sa manden.